

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a Mgr. Moniky Chaloupkové v právní věci **žalobce: Multiagro v.o.s. Slatina, IČ 15030342, Slatina 116, 566 01 Vysoké Mýto**, zastoupeného: JUDr. Ladislav Hostýnek, advokát, Komenského 160, 562 01 Ústí nad Orlicí, **proti žalovanému: Policejní prezidium České republiky, Strojnická 27, 17089 Praha 7**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2012, č.j. PPR-8939-3/ČJ-2012-0099US,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, ze dne 28.2.2012, č.j. KRPE-33947-13/PŘ-2011-1700IY-OD, jímž byla podle § 76d odst. 10 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, v platném znění (dále jen „zákon o zbraních“), uložena žalobci pokuta ve výši 600.000,-- Kč za správní delikt podle § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, spáchaný tím, že žalobce jako držitel zbrojní licence znehodnotil dne 2.8.2011 300 ks zbraní kategorie „A“, tj. útočných pušek, značka výrobce CZ Uherský Brod, blíže specifikovaných v tomto rozhodnutí, nedostatečně způsobem odporujícím ust. § 11 odst. 1 písm. a), b) a c) vyhlášky č. 371/2002 Sb., kterou se stanoví postup při znehodnocování a

ničení zbraně, střeliva a výrobě jejich řezů, v platném znění (dále jen „vyhláška“). Zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce uvedl v žalobě v podstatě pět žalobních bodů, a to:

1. Došlo ke změně zákona o zbraních a střelivu, kdy byla nově stanovena povinnost předložit znehodnocené zbraně policii ke kontrole, aniž by došlo k jakékoliv změně sankce pro případ, že není znehodnocení zbraně provedeno tak, jak stanoví vyhláška; podle původního znění zákona se znehodnocené zbraně ke kontrole vůbec nepředkládaly a z toho mohla vzniknout rizika, že nesprávně znehodnocené zbraně budou zprovozněny.
2. Každá zbraň byla minimálně alespoň z části znehodnocena v souladu s vyhláškou č. 371/2002.
3. S ohledem na kontrolu policie, prováděnou u každého kusu zbraně, nehrozí jakékoliv bezpečnostní riziko.
4. Policie měla možnost v rámci své pravomoci uložit nadepsané obchodní společnosti povinnost uvést znehodnocené zbraně do souladu s vyhláškou č. 371/2002 Sb. a stanovit jí k takovému postupu lhůtu.
5. Sankce, která byla uložena, je zcela nepřiměřená a pro obchodní společnost likvidační a navíc došlo rozhodnutím o zabránění věci k další škodě ve výši přibližně 510.000 Kč, celkový majetkový postih společnosti tak činí přes 1.110.000 Kč.

Žalobce doplnil ještě žalobu podáním ze dne 3.9.2012, přičemž toto doplnění žaloby bylo podáno na poště dne 7.9.2012, tedy po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 a § 72 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, dále jen “s.ř.s.”), která uplynula již dne 27.8.2012 (žalované rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 25.6.2012, dvouměsíční lhůta pro rozšíření žalobních bodů uplynula dne 27.8.2012, žalobce podal doplnění žaloby obsahující rozšíření žalobních bodů dne 7.9.2012, tedy po uplynutí uvedené lhůty).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30.11.2012 reagoval zejména na doplnění žaloby, k němuž, jak soud již výše uvedl, nemohl přihlídnout, neboť toto doplnění žaloby bylo podáno po lhůtě pro rozšíření žalobních bodů (argumentace soudu viz výše). Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím právním a skutkovým závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě

vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

První žalobní bod obsahuje námitku směřující proti zákonnosti žalovaného rozhodnutí, když míří proti způsobu použité právní kvalifikace uvedeného správního deliktu. Pro posouzení otázky, zda žalobce spáchal výše uvedený správní delikt, je podstatné, zda jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata tohoto správního deliktu.

Jak vyplývá ze správního spisu a z obou žalovaných rozhodnutí, dne 3.8.2011 předložila společnost Zelený sport s.r.o., se sídlem Slatina 116, Vysoké Mýto, správnímu orgánu I. stupně, na základě ust. § 63 odst. 7 zákona o zbraních, 300 ks zbraní – útočných pušek, se značkami výrobce CZ Uherský Brod, vzor 58, ráže 7,62 × 39, výrobních čísel, která jsou specifikována v obou rozhodnutích správních orgánů, a to ke kontrole jejich znehodnocení. Při kontrole znehodnocení uvedených zbraní dne 18.8.2011 bylo zjištěno, že:

- 1) pojistné, spoušťové a bicí ústrojí není znehybněno a je umožněn jejich vzájemný pohyb, který se podílí na střelbě ze zbraně. Tento zjištěný stav je v rozporu s požadavkem § 1 odst. 1 písm. a) vyhlášky
- 2) ve zbraní se nachází úderník, který měl být při znehodnocení odstraněn. Tento zjištěný stav je v rozporu s požadavkem § 1 odst. 1 písm. c) vyhlášky MPO.

Z uvedené kontroly byl zpracován záznam o kontrole znehodnocené zbraně, přičemž dále bylo dne 16.8. a 18.8.2011 při kontrole uvedených zbraní rentgenovou zkouškou zjištěno, že u těchto zbraní je v nábojové komoře místo ocelového kolíku o průměru a délky nábojové komory vložen pouze šroub, který nevyplňuje celý průměr a délku nábojové komory, přičemž tento zjištěný stav je v rozporu s požadavkem § 1 odst. 1 písm. b) uvedené vyhlášky. Zároveň dne 18.8.2011 vypracoval Kriminalistický ústav Praha, Policie České republiky, zprávu, ze které vyplynulo, že úpravy provedené na předložené útočné pušce nesplňují požadavky uvedené vyhlášky. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce prováděl znehodnocení uvedených zbraní jako držitel zbrojní licence skupin oprávnění A, B, C, D a E, přičemž právě skupiny oprávnění B a E ho opravňují ke znehodnocování zbraní, přičemž povolení ke znehodnocení uvedených zbraní bylo vydáno na základě žádosti o povolení znehodnocení zbraně podané společností Zelený sport s. r. o. Následně bylo dne 14.11.2011 zahájeno správní řízení o správním deliktu podle ust. § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, bylo nařízeno ústní jednání na den 5.1.2012, při kterém vznesl žalobce námitky a návrhy, se

kterými se vypořádal správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí o uvedeném správním deliktu.

Podle ust. § 63 odst. 1 zákona o zbraních znehodnotit nebo zničit zbraň kategorie A, B nebo C nebo vyrobit jejich řez jen na základě povolení příslušného útvaru policie, nejde-li o zhotovení řezu zbraně přímo výrobcem zbraně.

Podle § 63 odst. 7 zákona o zbraních žadatel, kterému bylo vydáno povolení podle odst. 1, je povinen příslušnému útvaru policie, který povolení vydal, předložit do 10 pracovních dnů po znehodnocení nebo zničení zbraně, hlavní části zbraně nebo zakázaného doplňku zbraně nebo výrobě jeho řezu potvrzení oprávněné osoby o jejich znehodnocení, zničení nebo výrobě řezu. V případě znehodnocení zbraně, hlavní části zbraně nebo zakázaného doplňku zbraně nebo výroby jejich řezu, předloží současně s potvrzením také zbraň, hlavní část zbraně nebo zakázaný doplněk zbraně ke kontrole; pokud rozměry neumožňují jejich předložení, sdělí místo jejich uložení.

Z platné právní úpravy vyplývá, že kontrola znehodnocených zbraní byla svěřena právě příslušnému útvaru policie, a proto je správní orgán oprávněn posoudit rozsahu úprav zbraní podle uvedené vyhlášky a rozhodnout o věci ve správním řízení. Správní řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, bylo zahájeno a vedeno v souladu s platnou právní úpravou a soud nemohl konstatovat protizákonnost postupu správních orgánů. Podle právní úpravy, platné v době rozhodování správních orgánů, měla policie zákonem založeno oprávnění kontrolovat znehodnocené zbraně, přičemž na zákonnost postupu policie nemohlo mít vliv jakési „původní znění zákona“, když navíc žalobce ani neuvedl, o jaké že se to „původní znění zákona“ jednalo. V dané věci bylo rozhodné, že platná právní úprava, nikoliv nějaké předchozí „původní znění zákona“, zakotvovala uvedené oprávnění Policie ČR. První žalobní bod tak shledal soud za nedůvodný.

Podle ust. § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních držitel zbrojní licence skupiny B nebo E se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při znehodnocování zbraně kategorie A, B nebo C nebo střeliva nebo výrobě jejich řezů postup podle § 39 odst. 2 písm. a). Podle tohoto ustanovení (§ 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních) držitel zbrojní licence skupiny B nebo E je povinen při znehodnocování zbraně kategorie A, B nebo C nebo střeliva nebo výrobě jejich řezů dodržovat postup stanovený prováděcím právním předpisem nebo schválený Českým úřadem pro zkoušení zbraní a střeliva, nelze-li postupovat podle postupu stanoveného prováděcím právním předpisem.

Uvedený postup pak v daném případě stanovil prováděcí předpis, čili zmíněná vyhláška v ust. § 1 odst. 1 písm. a), b) a c), podle něhož při znehodnocování zbraně se musí zajistit, aby části zbraně a mechanismy umožňující střelbu nebylo možno od sebe oddělit a aby nebyl umožněn jejich vzájemný pohyb; u zbraní se sklupnými hlavními se připouští možnost oddělit tyto hlavní (§ 1 odst. 1 písm. a) vyhlášky), při znehodnocování zbraně se provádí zaslepení hlavně v nábojové komoře vložením ocelového kolíku o délce a průměru nábojové komory; ocelový kolík je po obvodu pevně spojen s hlavním svárem; vodící část vývrtů hlavně musí být opatřena nejméně třemi otvory o průměru vývrtu hlavně vyvrtanými kolmo na osu hlavně a procházejícími pouze jednou z jejích stěn; při průměru vývrtu hlavně

nad 11 mm se vrtají otvory o průměru 11 mm (§ 1 odst. 1 písm. b) vyhlášky), při znehodnocování zbraně úderník a zápalník se odstraní nebo úderník s pevným zápalníkem se zkrátí min. o zápalník (§ 1 odst. 1 písm. c) vyhlášky).

Jak vyplývá z výše uvedených podkladů rozhodnutí správních orgánů, při kontrole znehodnocených zbraní bylo zjištěno, že znehodnocení zbraní neodpovídá požadavkům stanoveným uvedenou právní úpravou (viz citovaná ustanovení zmíněné vyhlášky), když ze zmíněných podkladů vyplynulo, že:

- 1) vzájemný pohyb částí zbraně a mechanismu umožňuje střelbu (pojistkou lze uvolnit spoušť, kterou lze uvést do pohybu bicí mechanismus),
- 2) nebylo provedeno zaslepení hlavně v nábojové komoře vložením ocelového kolíku o délce a průměru nábojové komory (v nábojové komoře je vložen pouze šroub se zapuštěnou hlavou, který nevyplňuje celý průměr a délku nábojové komory),
- 3) nebyl odstraněn úderník.

Výše zmíněná platná právní úprava přesně stanoví postup při znehodnocování zmíněných zbraní, přičemž z ní nelze dovodit, že by pro splnění těchto podmínek postačovalo nějaké částečné znehodnocení, na které se žalobce odvolával v žalobě (zřejmě se jednalo např. o použití šroubů v nábojové komoře namísto ocelového kolíku). Proto skutečně provedené znehodnocení zmíněných zbraní nelze považovat za takové, které by odpovídalo uvedenému zákonnému postupu. Jinými slovy řečeno, platná právní úprava nedovolovala správnímu orgánu považovat zjištěné znehodnocení zbraní za takové, které by odpovídalo tomu, jenž je stanoveno platnou právní úpravou (viz zmíněná vyhláška). Proto i druhý žalobní bod shledal soud za nedůvodný.

Žalobní bod zahrnující tvrzení o tom, že „s ohledem na kontrolu policie, prováděnou u každého kusu zbraně nehrozí jakékoli bezpečnostní riziko“, neobsahuje námitku, na základě které by bylo možné dospět k nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. Platná právní úprava (argumentace soudu viz výše) přece nestanoví, že když nebude při znehodnocování dodržen zákonný postup, avšak „nebude hrozit jakékoli bezpečnostní riziko“, tak že lze legalizovat jednání žalobce, které bylo v rozporu s platnou právní úpravou. Navíc krajský soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, vztahujícím se k problematice společenské nebezpečnosti daného jednání, které vychází z důvodové zprávy k § 63 odst. 7 zákona o zbraních. Podle této důvodové zprávy „za účinnosti zákona o zbraních bylo zjištěno mnoho případů, kdy byly zbraně znehodnoceny pouze formálně a po znehodnocení zůstaly plně funkční. V některých případech se jednalo i o větší množství samočinných zbraní, což představuje značné riziko zneužití těchto zbraní např. k teroristickým útokům. Navržená úprava zajistí, aby nedocházelo k porušování předpisů o znehodnocování zbraní nebo výrobě jejich řezu, a současně ztíží možnost úpravy znehodnocené zbraně na plně funkční zbraň.“ Rovněž tento žalobní bod shledal soud za nedůvodný.

Krajský soud sdílí názor žalovaného o tom, že „správní delikt se týká 300 ks nedostatečně znehodnocených zbraní kategorie A, tedy takového počtu, který je způsobilý

vážně ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost. Tyto zbraně byly konstruovány výhradně s cílem vysoké spolehlivosti a účinnosti, jinými slovy ke spolehlivému zranění nebo usmrcení osob po celou dobu jejich životnosti, která se předpokládá v řádu desetiletí. Společnost dala držitelům zbrojní licence skupiny B a E důvěru v oblasti převodu zbraní z nejnebezpečnější kategorie A do nejbezpečnější kategorie D s tím, že předepsané postupy budou dodržovat s vědomím vlastní odpovědnosti k veřejnému pořádku a bezpečnosti. Poté, co byly zjištěny případy nedostatečného znehodnocení zbraní, přistoupil zákonodárce k uložení povinnosti předložit znehodnocenou zbraň ke kontrole příslušnému útvaru policie. Tím byla Policii ČR založena odpovědnost za prověření úrovně znehodnocení předložené zbraně podle postupu, stanoveného ve vyhlášce, a případné projednání správního deliktu, ale nikoliv spolupodílení se na znehodnocovacích úpravách. Za dodržení všech technologických postupů uvedených ve vyhlášce nese výhradní odpovědnost držitel zbrojní licence skupiny B nebo E, který znehodnocení zbraně provedl. Je věcí smluvní volnosti mezi účastníkem řízení a jeho obchodním partnerem, jak bylo ve smlouvě právně ošetřeno znehodnocení předmětných zbraní a případné způsobení škody. V řízení nebyla zjištěna žádná okolnost, která by účastníku řízení bránila v provedení všech postupů, stanovených zněním § 1 vyhlášky.“

Tvrzení žalobce obsažené ve čtvrtém žalobním bodu o tom, že policie měla možnost uložit žalobci uvést znehodnocené zbraně do souladu s uvedenou vyhláškou a stanovit mu k takovému postupu lhůtu, nemá oporu v platné právní úpravě. Pokud by takový postup byl v ní uveden, jistě by žalobce citoval příslušné ustanovení zákona v žalobě. To však učinit nemohl, neboť takové ustanovení v platné právní úpravě, umožňující žalobcem tvrzený postup neexistuje. Rovněž tento žalobní bod shledal soud za nedůvodný.

Poslední žalobní bod směřuje proti sankci, kterou uložil správní orgán žalobci za spáchání uvedeného deliktu, když je podle jeho názoru tato sankce nepřiměřená a likvidační.

V dané věci bylo možné uložit za zmíněný správní delikt pokutu až do výše 1.000.000 Kč (§ 76d odst. 10a zákona o zbraních). Správní orgán I. stupně vycházel při uložení sankce z ust. § 77 odst. 2 zákona o zbraních, podle něhož při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Závažnost správního deliktu spatřoval správní orgán v tom, že účastník řízení má zákonem o zbraních svěřené oprávnění změnit kategorii zbraně, a to v posuzovaném případě z kategorie A na kategorii D, to znamená, že ze zbraně, která musí být ze zákona o zbraních určitým způsobem evidována či registrována a k jejímu vlastnění, držení a nošení je nutné vlastnit zbrojní licenci či zbrojní průkaz a při registrování takové zbraně je třeba mít udělenou výjimku, vytvoří jejím znehodnocováním zbraň, která nemusí být žádným způsobem evidována a může ji vlastnit osoba starší 18 let, aniž by vlastnila zbrojní licenci či zbrojní průkaz a měla udělenou výjimku k vlastnění, držení a nošení takové zbraně. Správní delikt byl tak spáchán činností účastníka řízení, tj. žalobce, a to nerespektováním postupu, který uvedená vyhláška stanoví jako minimální pro provedení znehodnocení. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že v důsledku tohoto vědomého postupu žalobce (k tomu soud poznamenává, že žalobce v žalobě nezpochybnil závěr správního orgánu o tom, že žalobce nedodržel výše uvedený zákonný postup), v podstatě usnadnil obnovení střelbyschopnosti uvedených zbraní,

kterému mají zabránit právě uvedené provedené technologické postupy znehodnocení podle vyhlášky. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, který žalobce v žalobě nezpochybnil, že předmětné zbraně mohou střílet v samočinném režimu střelby, kdy na jedno stisknutí spouště lze ze zbraně vystřelit více ran až do vyčerpání kapacity zásobníku. Krajský soud tedy nemá pochyb o tom, že výše uvedené pokuty odpovídá závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Tvrzení o tom, že výše pokuty je pro žalobce likvidační, žalobce nijak nespecifikoval a ani nenavrl, aby soud rozhodl o moderaci uloženého trestu, proto neměl soud důvod pochybovat o přiměřenosti uložené sankce. Žalobce se měl řídit zásadami, že „neznalost zákona neomlouvá“ a že „každý je povinen střežit si svá práva sám“, čili byl povinen respektovat platnou právní úpravu a mohl a měl předvídat, že pokud ji nedodrží, že může být sankcionován za uvedené jednání pokutou nejen ve výši 600.000 Kč, jak tomu bylo v projednávané věci, ale i daleko přísnější sankcí, tj. až ve výši 1.000.000 Kč. Soud se tak shoduje s tvrzením žalovaného o tom, že uložená pokuta odráží míru nebezpečí, kterou představuje 300 ks nesprávně znehodnocených zbraní pro veřejný pořádek a bezpečnost s tím, že žalobce je přece držitelem koncese pro vývoj, výrobu, opravy, úpravy, znehodnocování a ničení zbraní, má pro tuto činnost odpovídající kvalifikaci, a proto mohl uvedený postup správního orgánu předvídat a měl respektovat platnou právní úpravu. Pokud žalobce tvrdí v tomto žalobním bodu, že došlo „k další škodě ve výši přibližně 510.000 Kč“, a to na základě rozhodnutí o zabránění věci, tak nelze z takového tvrzení vyvodit závěr o nezákonnosti uložené sankce, když platná právní úprava neumožňuje zohlednit tuto skutečnost při ukládání zmíněné sankce. Navíc, z tvrzení žalobce nelze zjistit, zda tuto škodu skutečně utrpěl žalobce, když ten pouze předložil uvedené zbraně ke kontrole, aniž byl jejich vlastníkem. Rovněž tento žalobní bod považoval soud za nedůvodný.

Z výše uvedených důvodů musel soud žalobu zamítnout jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. ledna 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.